

Linda

‘Waarom rem je af?’ vraagt Ellen vanaf de achterbank van de pruttelende Fiat 500.

Het half verroeste tomaatrode ding vonden ze in Carlos’ schuur nadat hij met een vaag gebaar richting de bouwval achter in de tuin had gezegd: ‘Neem mijn auto maar.’

‘*Parar, Guardia Civil,*’ zegt Judith, knikkend naar de auto voor hen.

‘Nee hè, niet weer.’ Linda slaat haar ogen omhoog.

De auto voor hen stopt een eindje verderop, twee jonge mannen in uniform stappen uit.

‘Die lui schud ik niet af in een oldtimer. Bovendien, het lijken deze keer echte agenten te zijn,’ zegt Judith terwijl ze de Fiat stilzet. Ze trekt de handrem aan. ‘Vreemd, ik kan onmogelijk te hard hebben gereden.’

Daar heeft Judith gelijk in, Carlos’ ‘auto’ hobbelt over de weg als een scootmobiel met een lekke achterband. ‘Trek dat hemdje van je een stukje naar beneden, wil je.’

‘Ik ben achtenveertig, Lin. Die knullen hadden mijn zoons kunnen zijn,’ antwoordt Judith terwijl ze ondertussen met het klapraam van de Fiat worstelt.

‘Vroeger werkte het anders altijd,’ zegt Linda. Spaanse agenten zijn niet mals en de gevangenen nog minder, voor hetzelfde geld staat deze auto in de systemen als vluchtswagen gebruikt bij een roofoverval.

‘Toen ik achttien was, ja,’ zegt Judith. ‘Ga je nu werkelijk moeilijk doen over een verkeersboete terwijl je zojuist honderdduizend euro hebt neergelegd voor een verzameling ruïnes?’

Linda zucht, daar heeft ze een punt.

Een van de agenten tikt met zijn knokkels tegen het raampje ten teken dat hij het geopend wil zien. ‘Weet een van jullie hoe het raam opengaat?’ vraagt Judith.

‘Gewoon naar beneden draaien,’ zegt Ellen terwijl ze over Judiths schouder heen naar de deur wijst waar een draaihendel in zit.

‘Geef niks hoor, jij bent natuurlijk luxere auto’s gewend,’ merkt Linda op.

Er belandt een elleboog in haar zij terwijl Judith het raampje opendraait.

‘*Hola señor, puedo ayudarle?*’ vraagt Judith aan de agent. Het gesprek dat volgt kan Linda niet verstaan, maar het klinkt in ieder geval niet erg serieus. Judith en de voorovergebogen agenten lachen, zinnen vliegen in rad Spaans over en weer.

Ze kijkt naar rechts over de heuvels met kurkeiken en olijfbomen. Is ze werkelijk zo zot geweest om een vervallen dorp in de uitlopers van de Pyreneeën te kopen? ‘Wat moet je ermee?’ zou haar moeder gezegd hebben. Die had zich in haar graf omgedraaid als ze wist dat dochterlief haar spaargeld in een Spaanse ruïne had gestoken, het is maar goed dat ze haar gecremeerd hebben. Linda schiet in de lach, een giechel die ze niet kan onderdrukken tot er opnieuw met een elleboog in haar nier gepord wordt. Ze kijkt opzij.

‘De heren willen weten wat er zo grappig is,’ vraagt Judith.

‘Krijg ik nu een boete omdat ik lach?’

‘Nee, omdat deze auto de zeventig kilometer per uur niet haalt. Wat kan ik ze antwoorden?’

Hoe gaat ze haar midlifecrisis uitleggen aan een paar jonge honden?

‘Nou?’ Judith kijkt haar belangstellend aan.

‘Zeg maar dat nu pas tot me doordringt dat ik vandaag naast groenten en pasta ook een Spaans dorp heb gekocht.’ En daar gaat ze proberen de puinhoop in haar leven op te ruimen zodat ze opnieuw kan beginnen. Samen met Judith en Ellen, en een boete wegens te langzaam rijden op de Spaanse tolgeweg.

‘Hij ligt er nog steeds,’ zegt Linda even later, als ze op een sukkelvaartje over het smalle pad naar het dorp rijden. De Range Rover zit nu, amper een week na hun ‘vlucht’ – want zo ziet ze het onaangekondigde vertrek van hun gezamenlijk vijfentwintigjarig huwelijksfeest maar even – onder een dun laagje geel zand en vogelpoep. ‘Moeten we hem er niet uit laten takelen?’

Judith haalt haar schouders op. ‘Ik weet het niet, ergens vind het ik wel mooi om Pauls statussymbool hier te laten wegroesten. Mag ik dat later beslissen?’

Linda knikt, het maakt haar weinig uit of de allwheeldrive blijft liggen voor de natuur, of niet.

‘Hebben jullie al contact met iemand in Nederland gehad?’ vraagt Ellen plotseling, haar stem klinkt onzeker.

Linda draait zich half om. ‘Als je bedoelt te vragen of ik Mark heb gesproken, nee.’ Vanuit haar ooghoek ziet ze Judiths gezicht vertrekken.

‘Nog niet,’ zegt die zachtjes.

Ellen leunt met een bijna onhoorbare zucht weer achterover. ‘Ik ook niet. Eigenlijk ben ik wel blij dat er geen bereik is in Nueva Vida.’

Linda gaat weer recht zitten. Gek genoeg voelt geen bereik voor haar ook als een voordeel, het brengt zoveel rust. En als er echt iets aan de hand is, kunnen ze altijd Carlos’ vaste lijn gebruiken.

Iets verderop, bij het plaatsnaambord van het dorp – nee, háár dorp! – ziet ze de Spanjaard staan. Met een machete kapt hij hoog

groeïend gras en verwilderde struiken rond het bord weg.

‘Ach, wat lief!’ zegt Ellen.

Judith stopt en Linda opent het raam. ‘Bueno!’ roept ze naar hem, naast ‘cerveza’ en ‘vino’ zo’n beetje het enige Spaans dat ze beheerst. Als ze werkelijk van plan is hier te blijven, moet ze daar wat aan doen.

Carlos staakt zijn werkzaamheden en geeft een knikje, dan gaat hij weer verder met kappen.

‘Je vindt hem leuk,’ constateert Judith, die via de achteruitkijkspiegel naar Ellen kijkt.

‘Ik ben getrouwd!’ roept Ellen verdedigend.

‘En uit je huwelijk weggevlucht,’ vult Linda aan.

Judith trapt het gaspedaal weer in en rijdt een stukje achteruit om de Fiat het erf van Carlos op te rijden, zijn boerderijtje staat net buiten het dorp. Linda knijpt haar ogen halfdicht tegen het zonlicht, in het daglicht ziet Carlos’ finca er een stuk vriendelijker uit dan ’s nachts. Toen ze hier vijf dagen geleden in het donker aanklopten, had ze onmogelijk kunnen vermoeden dat die simpele klop op zijn deur haar leven nogmaals een wending van honderdtachtig graden zou geven.

Nueva Vida.

Terwijl Ellen de boodschappen naar binnen tilt en Judith op een oude strandstoel uitpuft, loopt Linda tussen Carlos’ schapen door naar het eind van zijn tuin om over het dal te kijken dat zich daar uitstrekt. De laatste dagen heeft ze hier wel vaker staan mijmeren. Vandaag, in de dichtstbijzijnde stad Figueres, vlak voor ze haar handtekening zette onder de koopakte van een compleet dorp, heeft ze haar mobiel aangezet. Buiten Marks appje – *waar ben je?* – dat hij vlak na hun vertrek zond, heeft hij geen enkel bericht meer gestuurd en dat zit haar gek genoeg dwars. Toegegeven, zij heeft ook radiostilte gehouden, maar toch, ergens had

ze op een reeks berichten of voicemails gehoopt.

Waarom, Lin? Je wilde toch vrij zijn en je eigen leven leiden?

Een goede vraag waarop het antwoord de laatste dagen langzaam binnensijpelde: nu Mark niks laat horen wordt het gevoel dat ze écht vijftientig jaar heeft weggegooid steeds sterker, en daarmee komt oud verdriet omhoog. Om Alejandro, die ze is kwijtgeraakt, om hun ongeborn kindje dat is overleden in een abortuskliniek, en om het verraad van haar ouders die jarenlang bleven volhouden dat haar grote liefde niets meer van zich had laten horen. Om alles wat ze nu had kunnen hebben, maar nooit heeft gehad.

Het landschap is verdroogd dankzij de zomer die de laatste dagen goed heeft ingezet, overdag tikt de temperatuur gemakkelijk dertig graden aan. In het gras zitten krekels die hun vleugels langs elkaar strijken waardoor door het hele dal getjirp klinkt. Een van Carlos' schapen draagt een bel, het geklingel heeft iets rustgevends, het is een geluid dat haar terugbrengt naar het nu. Linda laat zich in het hoge gras zakken en gaat liggen, een strakblauwe hemel zo diep van kleur dat het bijna pijn doet aan haar ogen vult haar gezichtsveld. Ze had veel eerder de Hollandse ratrace achter zich moeten laten. Ine was nooit haar probleem, Mark kon zijn eigen moeder prima verzorgen als hij minder tijd in de kroeg had doorgebracht. En ze was ook niet onvervangbaar op haar werk, iedereen met een paar hersencellen kan een kassa bedienen. Vijftientig jaar lang heeft ze zich laten opslokken door een whiteboard in de keuken dat bepaalde wanneer wie wat deed. En wat heeft ze eraan overgehouden behalve het gevoel dat de tijd als water voorbij is gestroomd?

Een heel dorp?

De jaren die ze in Haarlem doorbracht met Mark voelen als verloren tijd, ze had een gezin met kinderen kunnen hebben, misschien zelfs kleinkinderen, en...

‘Linda!’ klinkt het vanaf de finca.

Ze schiet overeind.

‘Koffie!’

Koffiedrinken is een beter idee dan het leven dat gepasseerd is voor de zoveelste keer overdenken.

‘Tja, en nu,’ zegt Linda als ze even later met z’n allen onder de olijfboom zitten. Carlos’ gammele houten tafel is beplakt met lichtblauw plastic vol kleine roze roosjes, de houten stoelen eromheen zien eruit alsof ze de vorige eeuwwisseling nog hebben meegemaakt. Olla, Carlos’ hond, scharrelt rond in de tuin.

‘Hoezo, en nu?’ vraagt Judith.

Ze had de vraag mijmerend bedoeld. ‘Er moeten zeventien huizen en een kerk worden gerenoveerd.’

Zelfs de krekels vallen kort stil.

‘Voorlopig mogen jullie hier logeren,’ zegt Carlos uiteindelijk. ‘Zolang jullie maar voor me koken,’ vult hij zijn aanbod aan.

‘Wat cliché.’ Linda schudt lachend haar hoofd. Eigenlijk hebben ze mazzel dat deze man zolang in IJmuiden heeft gewerkt, als elke conversatie via Judith had moeten verlopen was het dagelijks leven een stuk ingewikkelder geweest.

‘Ik kook wel,’ biedt Ellen aan. ‘Ik hou van koken.’

‘Ons moeke,’ zegt Linda, en onmiddellijk dringt het tot haar door. ‘O, sorry,’ zegt ze snel. Ze kan zichzelf wel voor haar kop slaan. Ellen is haar ongeboren baby verloren door een auto-ongeluk en nu maakt zij zo’ n opmerking. Ellen had vast graag kinderen gekregen.

En jij dan, Linda?

Zou haar dochter de donkere krullen van Alejandro hebben gehad? Daar was ze van overtuigd.

‘Geeft niet,’ zegt Ellen.

Ze ziet dat Carlos zijn ogen kort samenknijpt, maar hij vraagt

niets. In plaats daarvan buigt de boer zich voorover en pakt de thermoskan van tafel. ‘Koffie inschenken blijft mijn taak,’ zegt hij.

‘Gelukkig.’ De opluchting waarmee Ellen dit zegt is zo overdreven, dat Linda even weer een glimp van het mooie vrolijke meisje met het rode badpak ziet dat ze destijds tot *Baywatch* hadden gedoopt. Toen ze een paar maanden geleden haar vriendin na jaren weer terugzag, herkende ze niets van vroeger in de topperige vrouw van middelbare leeftijd met ‘kort pittig’ kapsel. Maar vijf dagen Spaanse zon hebben de vouwen in Ellens gezicht zachter gemaakt. Het is dat, of de man die hen opgevangen heeft en ongemerkt aan tafel altijd naast haar eindigt. Carlos is een stuk ouder dan zij drieën. Of nee, hij lijkt een stuk ouder door zijn gegroefde gezicht en bos grijs haar dat in geen jaren een kapper lijkt te hebben ontmoet. Ergens verdenkt ze hem ervan bij tijd en wijle zelf de keukenschaar erin te zetten, want zijn coupe is behoorlijk ongegrond.

‘Goed,’ zegt ze, terugkomend op het onderwerp waarmee ze tijdens de eerste kop koffie begon. ‘Zeventien huizen.’

‘Achtien, er staan nog wat resten van een finca aan de andere kant,’ zegt Carlos.

‘En een kerk,’ vult Judith aan.

‘...je,’ voegt Ellen toe. ‘Kerkje.’

‘Dat neemt niet weg dat hij gerenoveerd moet worden, of afgebroken,’ zegt Linda. Ze heeft niets met kerken, dus waarom zou ze er geld in steken?

‘Nee!’

De felheid waarmee Judith reageert verbaast haar.

‘Vanbinnen is hij zo mooi, en screen,’ zegt Judith.

‘Ben jij in die bouwval geweest? Dat is levensgevaarlijk!’ Ellen zoekt bevestiging bij Carlos.

Die glimlacht naar haar. ‘Het valt wel mee. De meeste losse

dakdelen zijn in de loop der jaren al naar beneden gevallen.'

'O, gelukkig maar. Niks aan het handje dus. Met een beetje mazzel kom je er na zo' n bezoekje weer ongeschonden uit,' zegt Linda.

'Ik zal er niet meer gaan zitten totdat hij gerenoveerd is, goed?' vraagt Judith.

Gaan zitten nog wel, ze heeft haar vriendin nooit als overdreven religieus gezien. 'Wat zoek je daar?'

'Rust en stilte,' zegt Judith.

Aan haar toon kan Linda horen dat het kerkje voor Judith belangrijk is, reden genoeg dus om het niet af te laten breken. 'Zet de volgende keer gewoon een veiligheidshelm op, goed?'

'Gaan jullie zelf alles verbouwen?' vraagt Carlos.

'Ben jij mal, ik typte offertes in mijn dagelijks leven, het lukt me nauwelijks om een schilderijtje recht te hangen,' zegt Linda.

'En ik hang normaal de rijke doos van de Vuurvlindersingel uit.'

Carlos lijkt Judith niet te begrijpen, en terecht. Er volgt echter geen uitleg, dus kijkt hij Ellen belangstellend aan, alsof die in haar eentje de renovatie van zeventien huizen en een kerkje ter hand zal nemen.

'Sorry, ik ben verpleegkundige, zo' n dorp bouw je niet op met verband en pleisters.'

Carlos schiet in een bulderende lach, een scheut koud geworden koffie klotst over de rand van zijn beker. 'Bueno,' zegt hij uiteindelijk. 'Luca en zijn mannen kunnen het doen.'

Dat klinkt niet als een gerenommeerd bouwbedrijf. 'Wie zijn dat?' vraagt Linda.

'Vrienden van me. Ze komen uit Boekarest en werken overal in Europa, ook in Nederland, het zijn harde werkers. Ik ken ze nog uit IJmuiden, toen ik bij de staalfabriek werkte,' antwoordt Carlos.

Roemenen dus, wil ze dat? Oost-Europeanen?
Applaus, Linda, gelijk veroordelen!
'Goed,' zegt ze. 'Laat die lui maar hierheen komen.'